

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.284 van 9 januari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 4 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 2008 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 4 september 2008 wordt door de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partij ter kennis

gebracht op 16 september 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2004 in België verblijft; geïntegreerd is; werkbereid is; gewerkt heeft; opnieuw zicht op werk heeft; Nederlandse taallessen een cursus maatschappelijk oriëntatie en een beroepsopleiding ‘stellingbouwer’ heeft gevolgd; een attest basisveiligheid heeft behaald en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 03.08.2004 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.08.2007 met een beslissing van ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2008, dat werd verlengd tot 2 maanden na de bevalling van zijn kind, A.B.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar -namelijk 3 jaar en 20 dagen - heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de vrees voor praktijken tegen hem bij een terugkeer; de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1080, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006).

Het argument dat zijn vrouw en kinderen ook in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid, gezien ook zij een bevel om het grondgebied te verlaten hebben verkregen en betrokkene aldus kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele steun te bekomen voor de terugreis. (...)”

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending van artikel 2, par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, van de principes van machtsoverschrijding, van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), omdat de verwerende partij in gebreke blijft te zeggen waarom in dit specifiek geval de aangevoerde middelen een aanvraag in België niet verantwoord, dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat dezelfde motieven de ontvankelijkheid kunnen rechtvaardigen, als ten gronde kunnen worden aangevoerd, dat de verwerende partij de redenen had moeten uiteenzetten waarom elementen die het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet niet als ontvankelijkheidsgrond kunnen worden aanzien of waarom ze dienden te worden verworpen, dat de verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij onmogelijk terug kon naar haar land van oorsprong en zich dus in een materiële onmogelijkheid bevindt, dat de argumenten die worden aangehaald door de verwerende partij uitermate gestereotypeerd en aanpasbaar zijn aan iedere beslissing van onontvankelijkheid, dat uit de motivering niet blijkt dat de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij werd onderzocht, dat de verwerende partij een bijkomende eis stelt die niet door de wet wordt voorzien, dat dezelfde criteria vastgesteld door de Conventie van Genève niet gelijk te stellen zijn met de 'criteria' of richtlijnen die ter appreciatie van een aanvraag tot machtiging van verblijf dienstig zijn en dus niet per se dienen opzij geschoven te worden, dat de verwerende partij niet in overweging neemt dat de verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld is, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar land van herkomst, waar haar leven in gevaar is, dat de motivering rust op een loutere veronderstelling en geen rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij als man van Tsjetsjeense oorsprong die thans 4 jaar het

land heeft verlaten, niet welkom is in geval van terugkeer, en dat de beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met de gevolgen ervan, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces,

Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake Mijnheer A. als volgt is gemotiveerd :

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

De Minister haalt aan dat:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2004 in België verblijft; geïntegreerd is; werkbereid is; gewerkt heeft; opnieuw zicht op werk heeft; Nederlandse taallessen, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een beroepsopleiding "stellingbouwer" heeft gevolgd; een attest basisveiligheid heeft behaald en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten;

Betrokkene vroeg op 03.08.04 asiel in België aan. Deze asielprocedure werd afgesloten op 23.08.07 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2008, dat werd verlengd tot 2 maanden na de bevalling van zijn kind, A. B., °(...).

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar, namelijk 3 jaar en 20 dagen- heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is , geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest n° 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit geen inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;

Wat betreft de vrees voor praktijken tegen hem bij een terugkeer: de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50 Bis . 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006).

Het argument dat zijn vrouw en kinderen ook in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid, gezien ook zij een bevel om het grondgebied te verlaten hebben verkregen en betrokkene aldus kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele steun te bekomen voor de terugreis."

Overwegende dat de Minister er zich toe beperkt te stellen dat de aangevoerde middelen een aanvraag in België niet verantwoorden, doch blijft in gebreke te zeggen waarom dit zo niet kan in het specifiek geval van verzoeker;

De Raad van State heeft herhaaldelijk gesteld dat dezelfde motieven en de ontvankelijkheid in België konden rechtvaardigen en als motieven ten gronde konden worden aangevoerd;

De Minister poneert in casu "Het feit dat betrokkene sinds augustus 2004 in België verblijft; geïntegreerd is; werkbereid is; gewerkt heeft; opnieuw zicht op werk heeft; Nederlandse taallessen, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een beroepsopleiding "stellingbouwer" heeft gevolgd; een attest basisveiligheid heeft behaald en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

De Minister had eerder de redenen moeten uiteenzetten waarom deze elementen niet als ontvankelijkheidsgrond konden worden aanzien of waarom zij dienden te worden verworpen, in het bijzonder in de mate dat verzoeker 3 jaar in de asielprocedure heeft gezeten;

De loutere verwijzing dat deze elementen het voorwerp kunnen maken van een onderzoek in het kader van artikel 9.2 volstaat immers niet om dit begrijpelijk te maken, gelet o.m. op de constante rechtspraak van de Raad van State terzake;

Artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15.12.1980 voorziet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging voor langer dan drie maanden in het koninkrijk dient ingeleid te worden bij de bevoegde diplomatieke of

Belgische consulaire post in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven.

Artikel 9, alinea 3 van dezelfde wet voorziet dat deze aanvraag kan ingeleid worden in België wanneer buitengewone omstandigheden de indiening van de aanvraag onmogelijk maken volgens de gewone procedure in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker heeft uitgelegd dat hij onmogelijk terug kon naar zijn land van oorsprong, namelijk Rusland, deelgebied Republiek Dagestan, waar zijn leven werkelijk in gevaar is.

Ook op heden is het gevaar in hoofde van verzoeker nog steeds actueel, vermits de situatie in de Republiek Dagestan steeds onveilig is en uitermate nog meer onveilig dat de FSB de machtstructuur is in Dagestan

Tengevolge van deze moeilijkheden bevindt verzoeker zich nog steeds in de materiële onmogelijkheid terug te keren naar Dagestan om aldaar de verblijfsmachtiging, om langer dan drie maanden in België te mogen verblijven, aan te vragen, bovendien met die verstande dat de aanvraag ingediend moet worden in Dagestan.

De argumenten die door de DVZ worden aangehaald zijn uitermate gestereotypeerd en aanpasbaar aan iedere beslissing van onontvankelijkheid met betrekking op een aanvraag gegrond op artikel 9 BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten;

Betrokkene vroeg op 03.08.04 asiel in België aan. Deze asielprocedure werd afgesloten op 23.08.07 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2008, dat werd verlengd tot 2 maanden na de bevalling van zijn kind, A. B., °(...).

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar, namelijk 3 jaar en 20 dagen- heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest n° 89980 van 02.10.2000) "

Uit de motivatie blijkt niet dat de persoonlijke, individuele situatie van verzoeker werd onderzocht, o.m. met in overwegingsname van zijn etnische Tsjetsjeense origine en zijn problematiek met de Russische autoriteiten;

De beslissing vermeldt geenszins waarom de duur van het verblijf, met de bijzonderheid dat de asielprocedure 3 jaar duurde; de uitstekende en niet tegengesproken integratie van verzoeker, zijn sociale banden niet als uitzonderlijke omstandigheid kunnen worden aanzien.

De DVZ beperkt zich dit te stellen, zonder verdere uitleg.

Het louter verwijzen naar het voorlopig karakter van het toegestaan verblijf tijdens de asielaanvraag en het illegaal verblijf sedert de afsluiting van de asielprocedure vormt geen afdoende reden, vermits o.m. artikel 9 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling per essentie niet gemaakt is voor mensen die reeds over een legaal, definitief verblijf beschikken en dat bijkomend, deze bepaling alleszins niet de personen in illegaal verblijf uitsluit;

Dat indien een lang verblijf en lange asielprocedure niet ipso facto een regularisatie van hun verblijf voor gevolg dient te hebben, dit evenmin uitsluit dat deze motieven dienen te worden onderzocht en dat de reden waarom deze motieven worden verworpen dienen te worden aangeven;

Dat in het kader van de beoordeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf artikel 9.3. van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, de

Minister echter een duidelijk, uitgebreid appreciatievermogen heeft en geenszins gehouden is door vaststaande criteria;

Het argument dat verzoeker slechts tijdelijk in België mocht verblijven gedurende zijn asielpcedure en het land diende te verlaten na de afsluiting van zijn asielpcedure is terzake niet pertinent.

De ratio legis van artikel 9.ter heeft inderdaad geen betrekking tot individuen die reeds gemachtigd zijn in het Rijk te verblijven en heeft precies voor doel een mogelijkheid te bieden om een illegale situatie te regulariseren.

De DVZ stelt hierbij een bijkomende eis die door de wet niet is voorzien.

Een langdurig illegaal verblijf houdt inderdaad geen absolute recht tot verwerving van een wettig verblijf, doch is op zich reeds een element dat individueel dient te worden onderzocht. In casu verbleef verzoeker precair doch legaal in België gedurende meer dan 3 jaar;

Dat terzake uit de beslissing en motivering zoals geformuleerd, niet blijkt dat dit individueel onderzoek plaatsvond;

Dat het argument m.b.t. de negatieve afsluiting van de asielpcedure is evenmin pertinent en is niet van aard om de beslissing wettig te motiveren. Enerzijds dient te worden herinnerd dat dezelfde argumenten die in de asielpcedure werden voorgelegd niet per se dienen opzij geschoven worden ;

Dat de criteria vastgesteld door de Conventie van Genève niet gelijk te stellen zijn met de "criteria" of richtlijnen die ter appreciatie van een aanvraag tot machtiging van verblijf dienstig zijn, destemee dat deze criteria uiteindelijk steeds heel vaag blijven en dat de Minister over een uitgebreid appreciatievermogen geniet;

- Que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par un étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce, que lorsqu'il est admis l'existence de circonstances exceptionnelles, le Ministre ou son délégué examine si les raisons invoquées par l'intéressé pour obtenir l'autorisation de séjour sont fondées; que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (C.E., n° 73.025 du 09 avril 1998).*
- Considérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attaches qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la 101 du 15 décembre 1980 soit introduite en Belgique, plutôt qu'à l'étranger et des motifs justifiant que l'autorisation de séjour soit accordée (C.E., n°84.658 du 13 janvier 2000).*
- Considérant que le champ d'application de l'article 9, alinéa 3, de la 101 du 15 décembre 1980 est différent de celui des dispositions de la Convention Internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et approuvée par la 101 du 26 juin 1953, de sorte qu'une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié et rejetée comme telle peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois (C.E., n° 78.443 du 26 janvier 1999).*
- Dat de XI Kamer van de RvS reeds het volgende geoordeeld heeft , (CE. n. 93.760 du 06.03.2001):*

"... le champ d'application de l'art. 9.3 de la loi 15.12.1980 est différent de celui des dispositions de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et approuvée par la loi du 26 juin 1953; qu'une circonstance invoquée à l'appui d'une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié et rejetée comme telle peut justifier l'introduction en Belgique d'une demande de séjour de plus de trois mois, ce qu'en l'espèce la décision querellée tout en ne contestant pas l'appartenance des demandeurs à la minorité assyro-chrétienne de Turquie, n'a pas vérifié..."

Dat uit de beslissing nergens blijkt dat de DVZ een reëel onderzoek heeft geleid van de voorgelegde problematiek van verzoeker, reden waarom hij de Russische Federatie en specifiek Dagestan is ontvlucht;

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongsland, waar zijn leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, TIJ Royaume uni); »

Dat voor de toepassing van artikel 9BIS van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling niet dient te worden aangetoond dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn in geval van tijdelijke terugkeer, doch wel dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar de Russische Federatie:

Dat uit de beslissing nergens blijkt dat de moeilijkheid van terugkeer onderzocht werd;

Dat zoals de RVV het stelde , Arrest 1390 dd. 24.08.07, in de zaak 10361/IIde Kamer, " In het kader van een machtiging tot verblijf maakt het feit of men kan terugkeren naar het land van herkomst in de zin van artikel 9 tweede lid van de Vreemdelingenwet de essentie uit van de aanvraag"

Dat de motivatie als "Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België , zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele steun te bekomen voor de terugreis" , de bijzondere moeilijkheid om terug te keren niet weerlegt;

De motivering berust reeds enkel op een loutere veronderstelling van de Minister en houdt geen rekening met het feit dat verzoeker als man van Tsjetsjeense oorsprong die thans 4 jaar het land heeft verlaten, niet welkom is in geval van terugkeer.

De Minister maakt totaal afstand van het feit dat de situatie in het Noordelijke Kaukasus beïnvloed wordt door het Tsjetsjeense conflict;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan, o.m. het bevel om het land te verlaten, het evenredigheidsbeginsel schenden; (...)"

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het

buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *het feit dat betrokkene sinds augustus 2004 in België verblijft; geïntegreerd is; werkbereid is; gewerkt heeft; opnieuw zicht op werk heeft; Nederlandse taallessen, een cursus maatschappelijk oriëntatie en een beroepsopleiding 'stellingbouwer' heeft gevolgd; een attest basisveiligheid heeft behaald en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend;*
- *de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980;*
- *betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten;*
- *betrokkene vroeg op 03.08.2004 asiel in België aan; deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.08.2007 met een beslissing van 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2008, dat werd verlengd tot 2 maanden na de bevalling van zijn kind, A.B.;*
- *het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar -namelijk 3 jaar en 20 dagen - heeft geduurd, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat er zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000);*

- *wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;*
- *wat betreft de vrees voor praktijken tegen hem bij een terugkeer: de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten; deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1080, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006);*
- *het argument dat zijn vrouw en kinderen ook in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid, gezien ook zij een bevel om het grondgebied te verlaten hebben verkregen en betrokkene aldus kunnen vergezellen naar het land van herkomst;*
- *ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie; betrokkene verbleef immers geruime tijd in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst; bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele steun te bekomen voor de terugreis.*

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in gebreke blijft te zeggen waarom in dit specifiek geval de aangevoerde middelen een aanvraag in België niet verantwoord, waarom de duur van het verblijf en de niet tegengesproken integratie niet als uitzonderlijke omstandigheid kunnen worden aanzien en waarom deze motieven worden verworpen, de argumentering m.b.t. de negatieve afsluiting van de asielprocedure niet pertinent is en niet van die aard is om de beslissing wettig te motiveren, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister niet “verder” dient te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de verwerende partij een reëel onderzoek heeft geleid van de voorgelegde problematiek van de verzoekende partij, reden waarom zij de Russische Federatie en specifiek Dagestan is ontvlucht, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met name antwoordt dat “*de betrokkene vroeg op 03.08.2004 asiel in België aan; deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.08.2007 met een beslissing van ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12.02.2008, dat werd verlengd tot 2 maanden na de bevalling van zijn kind, A.B.*”. Uit dit motief in de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde problematiek.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij werd onderzocht, o.m. met in overwegingsname van haar etnische Tsjetsjeense origine en haar problematiek met de Russische autoriteiten, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met name antwoordt dat “*wat betreft de vrees voor praktijken tegen hem bij een terugkeer: de ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten; deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1080, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006)*”. Uit dit motief in de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde individuele situatie.

Waar de verzoekende partij stelt dat het argument dat de verzoekende partij slechts tijdelijk in België mocht verblijven gedurende haar asielprocedure en het land diende te verlaten na de afsluiting ervan en dat de ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot doel heeft om

een mogelijkheid te bieden om een illegale situatie te regulariseren, ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een bijkomende eis zou hebben gesteld die door de wet niet is voorzien in kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het in casu om een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat en bijgevolg de verwerende partij nooit een bijkomende eis kan hebben gesteld in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de criteria vastgesteld door de Conventie van Genève niet gelijk te stellen zijn met de "criteria" of richtlijnen die ter appreciatie van een aanvraag tot machtiging van verblijf dienstig zijn en dat dezelfde argumenten die in de asielprocedure werden voorgelegd niet per se dienen opzij geschoven te worden, wijst de Raad op de toepassing van artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, §2, 1° stelt dat niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en onontvankelijk worden verklaard: '(...) de elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50 bis, 50 ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten (...)'. Ten overvloede dient erop te worden gewezen, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, dat het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van aan gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hebben evenwel een ruimere inhoud (RvS 9 februari 2007, nr. 167.672).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat dezelfde motieven en de ontvankelijkheid in België kunnen rechtvaardigen zowel ten gronde kunnen worden aangevoerd en dat de verwerende partij de redenen moet uiteenzetten waarom de elementen met betrekking tot de integratie niet als ontvankelijkheidsgrond kunnen worden aanzien, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat haar integratie het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid is. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom de integratie van de verzoekende partij niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De verzoekende partij toont dienvolgens niet aan dat de overweging van de bestreden beslissing betreffende haar integratie kennelijk onredelijk is, zodat zij geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij een inbreuk op de artikelen 1 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepalingen eisen dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt in essentie dat uit de beslissing nergens blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een reëel onderzoek heeft gedaan met betrekking tot de voorgelegde problematiek, reden waarom zij de Russische Federatie en specifiek Dagestan is ontvlucht, dat haar het verbod is opgelegd in België te verblijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen-ruimte, dat het opgelegde verbod de verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar land van herkomst, waar haar leven in gevaar is.

De Raad merkt vooreerst op dat, zoals voorafgaandelijk reeds werd vastgesteld, in de bestreden beslissing duidelijk wordt overwogen dat, voor wat betreft de vrees voor praktijken tegen haar bij een terugkeer, haar ingeroepen elementen reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen werden door de asiendiensten, en bijgevolg niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Vervolgens kan de verzoekende partij haar beweringen niet staven met concrete gegevens en overtuigende argumenten en thans bij voorliggend verzoekschrift evenmin enig begin van bewijs bijbrengen waaruit blijkt dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces moet ondergaan. Ook een schending van het evenredigheidsbeginsel, wegens het feit dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet worden weerhouden.

Waar de verzoekende partij tot slot een schending van de principes van behoorlijk bestuur, van de principes van machtsoverschrijding, van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces en van artikel 8 van het EVRM aanvoert, volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij verzuimt aan te geven op welke wijze betreffende principes en bepalingen worden geschonden door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het middel is ongegrond.

4.2. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.